

ANUL II.

Nr. 15

SIBIU,

12 Aprilie

1931.

Supliment la foaia „Lumina Satelor“ | Un număr din foale costă: Lei 2·50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.“) 100 Lei.

Crezi tu într'un Iisus înviat, care umblă cu tine, vorbește cu tine și te cārmuește pe tine??

Praznicul Invierii este praznicul bucuriei. A înviat Domnul, ne-a dat și nouă arvuna vieții. A înviat Domnul, moartea a fost înfrântă. Dar bucuria Invierii nu este numai un Hristos care a înviat a treia zi și s'a înălțat cu slavă la cer unde săde de-a dreapta Tatălui, ci este mai ales un Hristos care petrece cu noi. Eu simtesc bucuria Invierii mai ales într'un Iisus viu care petrece cu mine.

Cât timp am fost la școală, dascălii mi-au vorbit de un Iisus Hristos care a trăit pe vremea lui August împăratul; a învățat frumos, a suferit, a murit și a înviat a treia zi și săde de-a dreapta Tatălui. Mare folos sufletesc n'am avut din aceste lecțuni. Acest Iisus nu era al meu, era mai mult al istoriei; îl vedeam mai mult în lumina istoriei.

Mai târziu mi s'au spus și mai multe lucruri despre Iisus Hristos. În teologie am învățat pe larg, temeinic și cu știință despre toată viața și învățăturile lui Iisus Hristos. Dar nici din această școală n'am esit cu un Hristos al meu. Eu l-am aflat pe Domnul numai când El »s'a arătat mie« ca să mă încredințeze că este viu și petrece cu mine. În izbeliștele și furtunile vieții, Domnul mi s'a arătat mereu și azi și mâine până în clipa când am aflat că este viu și am strigat: »Domnul meu și Dumnezeul meu«. Domnul mi s'a arătat mereu și m'a încredințat mereu despre invierea Lui, până în clipa când am înțeles că El este un Iisus viu... că El este un Mântuitor al meu... că El bate la ușa inimii mele și vrea să petreacă cu mine.

Eu cred în Domnul Iisus nu pentru că mi se spune că este așa și așa și că a făcut asta și asta, ci pentru că eu însumi am aflat că El lucrează și face și azi lucruri minunate în sufletul și viața noastră. Eu cred în Inviera Domnului nu numai pentru dovezile ce ni le aduce Scriptura și natura, ci cred pentru că El însuși mi »s'a arătat« și m'a încredințat că este viu și lucrează în sufletul meu. Bucuria Invierii

pentru mine nu este numai vestea că a înviat Domnul, ci este mai ales un Iisus viu care petrece cu mine, vorbește cu mine, se îngrijește de mine, mă sfătuiește, mă mustă, mă și bate când trebuie... un Iisus ce are grija de mine ca de un copil al Lui.

Pentru mine cuvintele Domnului: »iată Eu cu voi sunt... îmi sunt tot atât de scumpă ca și »Hristos a înviat«.

Eu cred într'un Iisus nespus de bun și de scump, nu numai pentru că spune evanghelia acest lucru, ci pentru că am gustat eu însumi din dulceața și bucuriile unei vieți trăite cu Domnul.

Undeva am citit despre un învățat Neamț că a scris o carte întreagă despre plug și plugărie, fără să fi văzut în viața lui cândva vre-un plug și fără să fi ieșit cândva afară pe hotar la plug. Culesese de prin cărți toate amănuntele despre plug și plugărie; scrise tot ce trebue despre plug, dar el nu cunoștea cântecul și farmecul cel special al plugului. El nu cunoștea fiorul cel plăcut ce-l are plugarul în răsăritul soarelui.

Sunt atâtă și atâtă creștinii care cunosc toată istoria și viața Mântuitorului. Știu tot, anume cum să născut, ce a

învățat, cum a murit, cum a înviat, dar, vai, ei nu cunosc fiorul deosebit al acestei vieți, ei nu cunosc pe Mântuitorul și nu trăiesc o viață cu El. Sunt atâtă și atâtă învățări mari în științele teologice. Ei știu în evreiește și grecește toate Scripturile; ei cunosc toată istoria și filosofia Scripturilor, dar, vai, Duh nu este în gura lor și în predica lor. Ei nu pot mișca un suflet pentru Domnul, pentru că nu trăiesc o viață cu Domnul, nu sunt dospiti de duhul evangheliei.

Eu nu cred numai într'un Iisus Hristos care săde de-a dreapta Tatălui, ci cred mai ales într'un Iisus care umblă și azi pe drumuri din sat în sat, din oraș în oraș, dela suflet la suflet. Eu cred într'un Iisus care bate la ușa inimilor. Eu cred într'un Iisus viu care bate la ușa inimii tale, dragă cetitorule, și cere intrare în inima ta și viața ta. Eu cred într'un Iisus care vrea să fie al tău, vrea să petreacă în casa ta, vrea să vorbească cu tine, vrea să-ți fie ajutor, Sfătuitor, Cârmuitor, Stăpân și Mântuitor. Bucuria Invierii tocmai aceasta trebue să-ți fie. Din mormântul Golgotei a înviat a treia zi un Mântuitor al tău, care vrea să petreacă

cu tine până la sfârșitul veacurilor.

De sfânta zi a Invierii, eu te întreb deci, iubite cetitorule: crezi tu într'un Iisus înviat care petrece cu tine, umblă cu tine, vorbește cu tine, te cārmuește pe tine, viața ta și faptele tale??

Dacă nu crezi într'acest Iisus, bucuria ta de Paști nu e deplină și adevărată. »Iată Eu cu voi sunt până la sfârșitul veacurilor« a zis Iisus înainte de a se duce la Tatăl ceresc (Mateiu 24, 25). Eu te întreb deci, este Domnul Iisus cu tine, sau mai bine zis, ești tu cu El; l'ai primit pe El și trăești o viață cu El?

Să-L primim pe Iisus cel înviat în inima și viața noastră, căci fără această primire Inviera n'are nici un preț pentru sufletul nostru.

Hristos a înviat!!!

*Hristos din morți a înviat
Făptura 'ntreagă cântă...
A înviat... a înviat...
Ce bucurie sfântă.*

*Hristos din morți a înviat
Făptura 'ntreagă saltă
Azi boldul morții s'a tăiat
Si morții 'n gropi tresaltă.*

*Hristos a înviat din morți
Se bucură făptura
A înviat... cântări cu toți
Cu inima și gura.*

*Hristos a înviat din morți
E biruit mormântul
Deschise's a raiului porți
Să cânte 'ntreg pământul.*

*Hristos din morți a înviat
Ce veste minunată
E 'nvinsă moarte și păcat,
O, suslete, tresaltă!*

*Hristos din morți a înviat
O, de-ai păcătuit
Păcatul de te-a 'ngenunchiat,
Ridică-te: Hristos, a înviat!
I. MARINI.*

Spicuri din scrierile Sf. Părinti

Moartea și învierea Domnului.

Moartea și învierea lui Iisus Hristos a omorât păcatele noastre. Sâangele lui Iisus strigă, cerând iertare pentru noi; și strigă atât de tare încât zgometul păcătelor noastre nu se aude. Iisus Hristos a omorât păcatele noastre. Cei ce se osândesc, nu se osândesc pentru păcate, ci pentru că nu primesc și nu folosesc sâangele Domnului care să vărsat pentru iertarea păcătelor noastre.

(Sf. Vasile cel mare).

„Oricât ar costa D-zeu, nu e prea scump”...

Oricât ar costa Dumnezeu, niciodată nu e prea scump. Iubindu-L cu desăvârșire, toate bunățările acestei lumi ni se vor părea fum și tină, iar ocările și suferințele, desfătări.

Ajungând cineva la iubirea desăvârșită a lui Dumnezeu, i-se pare ca și cum ar fi singur pe pământ, nu-i mai pasă nici de cinste, nici de ocară, disprețește ispите și suferințele; pierde gustul și pofta pentru toate desfătările lumești; și ne-găsind rezămă și odihnă în nici un lucru, caută mereu pe Cel iubit, fără ca să se obosească, încât, ori de lucrează, ori de mânâncă, ori de e treaz, ori de doarme, în toate lucrările și vorbele sale, gândul și râvna și e de-a găsi pe Cel iubit, pentru că unde e comoara Lui acolo e și inima Lui.

(Sf. Ioan Gură de aur).

Balurile și Ciupercile.

Ciupercile — zice un sf. Părinte — fiind spongchioase și poroase, atrag cu ușurință, orice infecție ce se află împrejurul lor, aşa că fiind aproape de serpi, primesc și veninul lor. Balurile, dansurile și alte întruniri de noapte ase-

mănătoare, atrag de obiceiu, păcatele cari domnesc acolo: certurile, desfrânrile, batjocurile și după cum dansurile deschid porii corpului acelora care le fac, tot a aşa deschid porii inimii, aşa că, dacă vine un şarpe, să sufle la ureche o vorbă necuvioasă, o lingură, o măngăiere, sau, dacă vre-o viperă vine, să-ţi arunce priviri necuvioase, priviri de dragoste, inimile sunt foarte dispuse să se lase îndată prinse și otrăvite.

„Iubirea lui Dumnezeu e un hot”...

Iubirea lui Dumnezeu e un hot, care, spre norocul tău, te jefue și te fură de toate ca să nu mai ai altceva și pe altcineva decât pe Dumnezeu. Iți ia plăcerile lumești, îți ia petrecerile, desfătările, de multeori și averile, iar tu te bucuri și strigi mereu: Dumnezel meu, Dumnezel meu, singur pe Tine. Te vreau și nimic mai mult.

(Sf. Augustin).

Napoleon cel Mare și — postul.

Despre marele Impărat al Franței Napoleon Bonaparte, se povestește următoarea întâmplare:

Cum el a avut un singur fiu, băiat, căruia îl dase titlul de »Rege al Romei«, tatăl lui legă cele mai frumoase nădejdi de el, îl vedea moștenitor al Impărației sale, și se gândeau cum să-i dea cea mai aleasă și împăratească creștere.

Când băiatul era măricel, încât trebuia să se înceapă îngrijirea de formarea sufletului și inimii lui, — Impăratul tocmai își căuta pe profesorii cari să dea creșterea cea de tot felul, și trupească, dar și sufletească, fiului său scump.

Chiar în acest timp s'a întâmplat, și încă într'o zi de Vineri din marele post al sfintelor Paști, că Impăratul a dat o miasă, la care a poftit mai multe persoane, domni și doamne, din familiile cele mai

de frunte cari aveau legături și trecere la Curtea Impăratăștească.

Printre invitați se afla și o doamnă din familie mare, Madame de Montesquion, care pentru cinstea de care se bucura în lumea aleasă a Parisului, ba și într-o țară întregi, a fost așezată la masă, aproape de Impăratul, spre dreapta lui.

Când au venit măncările, cari erau de dulce, căci Impăratul n'a avut vreme a se gândi la post, iar curtenii lui nu și puteau nici închipui o masă împăratească gătită de post, — doamna de Montesquion stete la masă, vorbind cu gingăsie cu cei din jurul său, dar — de măncări nu se atinse de nici una! — Cineva o întrebă cu curiozitate, de ce nu gustă din măncări? Ea răspunse că fiind azi zi de îndoit post, și postul mare și sf. Vineri, ea nu mânâncă de dulce.

Mulțumește de îmbieri, dar nu mânâncă!

Impăratul băgă și el de samă lucrul. Toți mesenii erau de credință, că doamna din vorbă, va supăra foarte pe Impărat prin purtarea ei.

Dar — n'a fost așa! Impăratul tocmai pentru acest puternic semn de adâncă credință în D-zeu și păstrătoare a legii lui, prețui și mai mult pe doamna de Montesquion și încă în aceeași zi, după sfârșitul mesei, o rugă să primească și fi printre crescătorii fiului

său! Ceea-ce ea și primi, spre bucuria tuturor cari află cum a răsplătit Impăratul credința creștină a unei vrednice femei.

Pânăcă istoria e foarte frumoasă. Tristă se face ea de aci încolo: Copilul de împărat, ori-cât de bine îngrijit și crescut de profesori aleși, printre cari și Doamna de Montesquion, nu mulți ani mai trăi după asta, ci muri ca copil încă plăpând, — și Impăratul nici nu mai avu noroc de altul...

Paștile creștinilor și Bairamul Turcilor.

„Să iertăm toate pentru Invieră... și unii pe alții îmbrățișându-ne să ne zicem fraților“ — cum împlinesc această poruncă Turcii și cum n' o împlinesc creștinii.

Și Turcii — și împreună cu ei toți mohamedanii din lume — au un fel de Paști. Marele lor praznic, aşanumitul »Bairam«, se asemănă cu Paștile noastre întrucât în praznicul acesta, biserică Turcilor (mohamedanilor) obligă pe toți credincioșii ei să se cerceteze cu deamăntul și dacă au ceva dușmanie, să se împace numai decât, iertându-se unii pe alții.

Legea aceasta se ține în toată lumea musulmană. Cel ce nu se împacă în praznicul Bairamului și în numele Bairamului, e dat în judecata bisericii, ba chiar și legea civilă vine în ajutorul bisericii. Astfel se amintește cazul unui biet cerșitor care din greșală să aibă în stradă de un slujbaș de stat. Cerșitorul și-a cerut iertare în numele Bairamului, dar slujbașul, în loc de iertare, i-a dat două palme.

Biserica l'a tras în judecată pe slujbaș pentru fapta sa, iar statul i-a măsurat 25 de băjtă și l'a dat afară din slujbă. În toată lumea musulmană (afară de Turcia cea »modernizată« de Kemal Pașa) se ține această lege bună.

Praznicul Invierii noastre este de o mie de ori mai mare și mai sfânt decât Bairamul

păgânilor Turci. Si este și praznicul nostru un praznic al iubirii și iertării, dupăcum spune și cântarea bisericăască din fruntea acestor rânduri.

Cu praznicul Invierii se încheie lucrarea Dumnezeirii pentru Mântuirea omului. Prin moartea și Invieră Domnului, ceriul și-a revărsat toate darurile și binecuvântările mânăturii. Urmează ca oamenii să le primească și să se mânătuască. Praznicul Invierii trebuie să lase în lume o familie de copii ai lui Dumnezeu, cari se iubesc, se iartă și trăesc în dragoste și frățietate.

In special, praznicul Invierii este praznicul iubirii, iertării și înfrățirii. Bătrâni noștri de pe vremuri aveau obiceiul ca în acest praznic să se ierte unii pe alții și să se împace unii cu alții. Nu luau Paștile fără împăcare și iertare.

Dar azi? Vuie dușmaniile și urile pe toate drumurile. Paștile vin și trec fără să lase urme sufletești. Ne-au întrecut până și Turcii cu Bairamul lor. Cu legea și porunca dragostei și iubirii de oameni ne-au întrecut până și păgânilii.

Lozinca (parola) vremilor de azi trebuie să fie: Înapoi la Hristos! Cu această parolă a ieșit în lume Oastea Domnului.

Cât costă în Rusia un „Hristos a înviat“.

In Rusia s'au ivit vremile lui Antihrist. Toți cei ce-și mărturisesc credința pe față, sunt perzecuți și omorâți ca pe timpul vechilor martiri.

Un pastor (preot) evanghelic german, care păstorise într-un ținut din Rusia unde sunt coloniști germani, a ajuns și el în o fioroasă și vestită temniță, unde putrezesc și mor zeci de mii de deținuți. Scăpat ca prin minune de acolo, să refugiat în Germania unde a scris o carte întreagă despre suferințele și martirajul creștilor din Rusia.

Spicuim o întâmplare din cartea aceasta. Era în noaptea Paștilor — scrie preotul. Sub bolțile umede și înegrite ale închisorii, sunau pașii greoi ai supraveghetorului, care trecea prin camere, observând pe arrestați. Iată-l se apropiat de ușă în care era închis un oarecare Vasea, un pravoslavnic aprig

apărător al credinții. Scârțâie ușa de fer și în pragul ușei se arată supraveghetorul. Vasea în poziție de »drepți« îl salută cu creșinescul salut »Hristos a înviat«.

La auzul acestor cuvinte, supraveghetorul se schimbă într-o fieră turbată; față i se vinește; ochii săi scapă de mânie; punte arma la ochi și în clipa următoare, Vasea se răstoarnă mort.

Așa dar un »Hristos a înviat« în Rusia costă viața celui ce mărturisește acest adevăr.

Cu adevărul să aibă Antihristul în lume.

In Oaste au mai intrat:

Din Valea mare de Criș (jud. Bihor): Petru Pantă, Floarea Tunduc, Nicolae Negruț, Stefan Bulzan, Catija Olar, Floarea Bachis, Ana Tuș, Ana Tișdea, Maria Musca, Ana Toșe, Maria Brudașcă, Onița Triff, Catija Toșe, Onița Toșe, Floare Popa și Floare Bulzan.

Din Boroșeni (j. Bălți): Sava Tărlung și Vania Bălici.

Voa să aprindă florile din raiu și să stingă focul din iad.

În vremurile de demult, pînă în anul 840 după Hristos, se ivi pe străzile Damascului o femeie purtând într-o mână o făcăie aprinsă, iar în cealaltă un ulcior cu apă.

Femeia străbatea străzile orașului spunând că vrea să aprindă florile din raiu și să stingă focul din iad. Lumea se îngămădi-se în jurul ei și șoptea că a înebunit. Dar femeia răspundea cu îndrăsneală: eu nu-s nebună, ci prin asta vreau să spun tuturor creștinilor că raiul nu trebuie dorit numai pentru frumusețile lui și nici pentru frica de focul iadului, ci trebuie dorit pentru dragostea lui Dumnezeu și dorul nostru arzător de a fi cu Dumnezeu. Iubiți pe Dumnezeu din tot sufletul vostru și veți intra în raiu încă din viața aceasta!...

Femeia avea toată dreptatea. Ea spunea și predica un mare adevăr. Răsplata și fericirea raiului, pe care ne-o făgăduiește Dumnezeu, nu stă numai în frumusețile și celealte bucurii ale acestei cetăți fericite, ci răsplata cea mare însuși Dumnezeu, pe care îl vom iubi și vedea față în față. »Eu însuși sunt plata ta cea mare«, zice Domnul (Facere 15, 1).

Bunul care face raiul să fie raiu — zice un sf. Părinte — este Dumnezeu, bunul cel mai înalt. Tot ce aşteptăm noi dîncolo de mormânt este un singur cuvânt: Dumnezeu.

Bucuria aceasta de-a-l vedea pe Dumnezeu față în față și de-a-l iubi, n'o putem cuprinde în viața aceasta. Întrece puterile noastre sufletești. Sunt însă clipe în care o simțim. Sunt clipe în care plângând la picioarele Crucii, î-l simțești pe Domnul, ceriul și raiul în tine.

Încă și în lumea aceasta — zice un sf. Părinte — dacă Dumnezeu duce un suflet în pivniță Lui cu vin, sau cu alte cuvinte, dacă îl duce să guste din dragostea Sa cea dumnezească, îl îmbată de fericire în așa chip, încât el își perde orice placere și orice înclinare spre desfășările și bucuriile cele

lumești. O, cu cât vor fi dar mai fericiti când vor ajunge în raiu, precum zice și David psalmistul: »Îmbătăse-vor de grăsimea casei Tale« (psalm 35, 8). Atunci sufletul, văzând pe Bunul său cel mai înalt aşa cum este El, într-âțâta va amezi de iubire, încât se va perde într-un mod fericit în Dumnezeu și nu va cugeta la nimic altceva, decât la aceea, cum ar putea să-l iubească, să-l laude și să-l mărească după vrednicie pe Bunul acesta nemărginit celare. Aici pe pământ, cea mai mare întristare a unui suflet care-l iubește pe Dumnezeu, e teama că nu-l iubește cum trebuie și nu e iubit de Dumnezeu. În ceriu însă, sufletul e sigur că iubește pe Dumnezeu și e iubit de El; vede că e absorbit într-un chip fericit de dragostea Domnului său, fiind sigur că legătura aceasta de iubire va fiinea în vecii vecilor.

Tot aşa e și cu iadul. Pe deapă cea mare a iadului nu e focul, ci osânda de a perde pentru totdeauna pe Dumnezeu. Toate pedepsele iadului sunt nimica față de perderea lui Dumnezeu. Iadul — zice sf. Ioan Gură de aur — nu-l face focul, nici întunericul, nici putoarea, nici strigătele, ci pe deapă care face iadul să fie iad, este durerea celui osândit că a perdit pe Dumnezeu. Dacă ai însira o mie de pedepse ale iadului, totuși nu vei afla nici una asemenea acesteia.

Întunecimea de lună din 2 Aprilie.*

O întunecime de lună
Pe vreme senină și bună,
Avuserăm în Aprilie doi
Ce se văzu și pe la noi
Știință ne spune
Pe larg și tot anume,
Cum luna a intrat
Și cum s'a întunecat
In umbra pământului
Adâncul mormântului.
Noi dăm crezământ
La al științei cuvânt
Dar câte odată
Și semne s'arătă
Din ele să 'nvățăm
Pe Domnul să-l căutăm
Eu, luna întunecată privind
Mi se părea că o aud grăind:

Suflete dragă, grijește,
Te roagă și te ferește
Să nu pați și tu așa
Să te întunecă umbra
Acestei lumi stricate
De patimi și păcate
Asta să-ți fie povăță
Părea că-mi zice luna eșind
Cu față iar luminată
Din umbra de pământ

Luna îndată a scăpat
Lumina iar și-a căpătat
Dar oamenii se înșală
Trăesc în păcat și gresală
In întunecime totală.

Un ostaș al Domnului.

* În 2 Aprilie a fost o întunecime totală de lună care s'a văzut aproape în toată lumea. În legătură cu această întunecime dăm poezia de mai sus, plină de un adânc înțeles sufletesc.

O scrisoare mult grăitoare.

Prea cucernice părinte sufletesc! Sunt un cetitor a scrierilor pline de harul și darul Duhului Sfânt ale Sfinției tale. Mulțumesc Bunului Dumnezeu că m'am învrednicit să citesc o parte din ele. Am scris la redacție să-mi trimeată și celealte pentru a le cuprinde cu mintea și sufletul meu pe toate și pentru ca Sfânta Jertfă de pe Golgota să se imprime mai bine în sufletul meu. Scopul acestei scrisori este să-ți aduc un prinos de mulțumire și recunoștință pentru ce ai făcut pentru sufletul meu și ale tuturor din Oastea Domnului, și Dumnezeu să-ți dea sănătate să poți lucra în ogorul său ca și până acum.

Am aflat că ești în satoriu la Geoagiu și m'am gândit că ești singur și fără nici o măngădere, decât aceea a Bunului nostru Dumnezeu, care vedea tot ce ai făcut pentru sufletele păcătoșilor, care au avut norocul să citească scrisele Sfinției Tale.

Aceasta este și va fi cea mai mare răsplată pe pământ

și în Ceruri. Mă gândesc la un sătisor din jud. Tecuci, cu aproximativ 100 de capi de familii (300—400 de suflete) cari de 4 ani n'au biserică. Până atunci au nevoie de hrana sufletească. Eu vreau să le cumpăr un număr de exemplare din cărțile Sfinției Tale, așa că 20 de exemplare din fiecare lucrare.

Încă odată îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru sufletul meu și rog pe Bunul Dumnezeu să-ți dea grabnică însănătoșire, ca să lucrezi în via Domnului cu aceeaș răvnă. Cu cele mai distinse salutări, Lt.-Colonel Ionescu Roman, Tecuci.

Publicăm cu deosebită placere această scrisoare, ca o multă grăitoare doavă, că și sufletele unor aleși cărturari se bucură de dulice măngăeri pe care le pot afla în cîtreia cărților și scrierilor chemătoare la cîrile Domnului.

Cu cît cei ce se apropie și îndreaptă pe aceste căi, sunt oameni cu mai multă carte și știință, și arată că aceea știință nu-i-a înstrînat pe dânsii dela buna credință, cu atât dovedesc că e mai ales și mai plin de har sfânt sufletul dintr-ânsii.

Primăvara, solie din cer, aducând lumii viață nouă, ne vine cu flori multe-multe!

— Noi cum întâmpinăm această cerească solie? —

Cu mare bucurie aşteaptă creștinul marele »Praznic al Primăverii«, care e Invierea Domnului, căci două rânduri de flori ne aduce El: flori pământești și flori sufletești. Florile pământești învelește grădinile noastre, ca scumpă solie a invierii naturei, ca dulce și desfătat dar trîmis nouă de Cer, semn al purtării de grijă a Domnului pentru noi.

Cu brațele încărcate de flori sufletești vine în acelaș timp în mijlocul nostru Mântuitorul, prin luminatul praznic al Invierii Sale, — care e și el un semn despre marea purtare de grijă a Cerului pentru noi și un mare dar.

Strălucită e haina în care vine Primăvara la noi, — și mai strălucită față marei Sărbători sufletești.

În ce haină însă, ne înfățișăm și întâmpinăm noi aceste două mari solii ale Tatălui Ceresc? Căti din noi au haina curată pe sufletul lor, și căti le întâmpinăm cu sufletul ponosit ca o haină zdrănoasă și întinată? Căti ne-am spălat-o macar acum odată, prin o umilită mărturisire a păcatelor, cu gând de a le descărca de pe sufletele noastre și a nu le mai face, și prin împărtășirea cu sf. trup și sânge al Domnului?...

Doamne, ca zmochinul cel neroditor suntem noi cei mai mulți, din care Tu nici un rod nu poți culege... Ajută-ne, ca, în pom roditor de fapte bune să ne prefacem și haină curată să putem îmbrăca pe sufletul nostru... Curățește-ne înima, ca să putem primi pe Fiul Tău, trecut prin prea cumplitele patimi, așa ca El să nu se scărbească de noi, ci să se bucură de noi ca de oaia cea rătăcită ce s'a găsit...

Înălvăliu sufletele noastre în învățăturile Tale, lisuse cel ce răstignire ai îndurat pentru noi, și hrănește-le cu grăunțele dulci

ale acelor învățături. Nu ne lăsa să perim departe de Tine, cufundați în întunericul păcatului, căzuți în mâinile Satanei, — ci înalță-ne la Tine, și cu Tine spre Cerul la care Te-ai înălțat, și ajută-ne să întărim prin ușa cea strâmtă ce duce acolo. Ai inviat din morți, pregătind Impărăția Ta celor buni, fă-ne vrednici a găsi calea spre ea, lumină și întăriș de sfânta Ta Invieră...

Iosif Creță,
Sichevița (Bănat).

La luptă pentru apărarea sufletelor.

— Ca lupi se reped pe ascuns asupra lor. —

Din Comarnic (pe Valea Prahovei) se scrie, că în părțile lățurale ale orașului au început a se furișa agenții stricători ai bunei credințe, anume adventiști și alte soiuri de sectari. Iar încolo peste tot, se simte, că agenții vânzători de cărți ducătoare în rătăcire, răspândesc cărți de ale lor, pentru stricarea legii străbune.

Față de aceste arătări păcătoase, iubitorii sfintei legi străbune s-au adunat la sfat și au așezat un Comitet de conducere luptei de apărare a credinței și bisericii străbune. Oamenii parohiei, ai primăriei și ai școalei iau parte la munca de apărare. În comitetul conducător al mișcării stă părințele paroh Arvanitache, dl învățător Petrescu, dl N. Negulescu președintele Băncii, și dl primar Peticilă. S'a făcut rost de suma de 5000 Lei cu care să se cumpere cărți scrise pe înțelesul poporului, care să-l lămuirească și țină la dreapta credință și să nu-l lase să cadă în mrejele vrășmașilor.

...Si nouă — ajutor nu ne vine!

— Strigăt din Corbeanca, lângă București. —

Cu data de 20 Martie, nici se scrie din com. *Corbeanca* (lângă București, gara Buftea): De 2 ani s'a început și la noi mișcarea pentru măntuirea sufletului, dar n'am putut înainta mult, căci vrășmașul diavol trimite mereu oameni răi în calea noastră, iar nouă *ajutor nu ne vine!*...

Fiind aproape de București (16 km.), au venit și vin tot mai des predicatori adventiști, cari ne hulesc credința, luând în deșert pe Maica Domnului și alte sfinte credințe ale noastre. — Am cerut la București în repește rânduri să ne vie vr'un predicator bun, că oamenii l'ar dori foarte, spre a spulbera învățările vrășmașilor sfintei noastre biserici, dar nu ne-a venit nimenea. — Fiindcă S. Sa Patriarhul a îndrumat preoțimea să țină adunări luminătoare și apărătoare

a dreptei credințe, preotul nostru e între credincioși și le vorbește, dar ce a intrat odată în capul omului, — mai ales dacă un gând *rău* a intrat!, — apoi asta greu se mai scoate. — Acum de sf. Sărbători s'au înștiințat iară că vin vre-o 20 de baptiști din București, ba și câțiva din Bănat, — ar fi cu totul de trebuință să ne vie și nouă vr'un apărător luminat al credinței, dela București și de aiurea, — ca să scoată oamenilor din cap rătăcirea «...

— Atragem luarea aminte a vrednicilor apărători din »*Oastea Domnului*« dela București sau din »*Asociația Patriarhul Miron*«, să deascultare caldei chemări ce li se face de credinciosii noștri din Corbeanca. Noi de aici n'avem cum îi ajuta. Vrednicii Bucureșteni le pot ajuta mai ușor.

R A P O A R T E

despre lucrările și adunările Oastei Domnului.

Din Brâznic.

— O adunare și o înmormântare ostașească. —

La 1 Martie a avut loc o viuă mișcare sufletească în popor. Având a se înmormânta în această zi credincioasa ostașe a Domnului Maria Părău, s'au adunat pentru petrecerea ei la cele vecinice ostașii de prin comunele vecine Dobra, Gurasada, Ulieș, Bretea, Sârbi și chiar din Ilia, și i-au făcut o înmormântare frumoasă, ca la o bună creștină și ostașe ce a fost. La »priveliști«, în presă, noi ostașii am cântat cântări religioase înduioșetoare, ca: Bate moartea la fereastră... Preacător sunt eu pe lume, — și altele, și am spus rugăciuni. și Duminecă, nainte de slujba dumnezeiască, noi cu ostașii veniți, am mai cântat lângă răposata noastră soră, — apoi au venit preoții și au făcut sfintele slujbe ale morților, cu dl protopop Morariu în frunte, rostind o prea caldă vorbire. Pe răposata au dus-o la mormânt 4 frați ostași. Mult popor a însoțit o dându-i cinstă ca la o bine credincioasă închiinătoare Domnului.

— Au urmat apoi Vecernia prin dl protopop, apoi adunarea prin Părintele Goțiu. A vorbit luminat dl protopop Morariu, despre un bătrân bogat; copii de școală au spus poezii religioase; frații Dobreni au cântat cântări religioase; părintele Goțiu a vorbit despre Filip și Natanail; ostașul Niță Bunea din Ulieș despre măntuirea sufletului, apoi cântări și încheere cu rugăciune. Părintele Goțiu a mulțumit ostașilor cari au venit din alte sate, și dlui protopop pentru osteneala dsale. Vrednic de laudă avem pe fratele Iulius Igna din Câmpuri, care e unul dintre cei ce mișcă pe frații ostași și ajută la reușita unor

adunări folositoare ca și cea de care vorbim mai sus, cum a ajutat și aci. — Din acest prilej a mai intrat în Oaste fratele Rusalin Josan I. Ioan din Brâznic și alții sunt în pregătire.

Oastea stârpitoare de crâșme!

— Din Stănești. —

In iarna aceasta am început a face și la noi în sat adunări, chemând frații de prin împrejurimi. Întâi eram foarte puțini, dar acum cu ajutorul Domnului, vine foarte multă lume. Pe ziua de 1 Martie am avut adunare în casa unuia care până acum la anul nou a fost crâșmar, dar venind și el din când în când pe la noi, i-a plăcut foarte mult, și văzând casa în care ne adunăm că e mică, s'a hotărât, să ne dea casa lui, care e mai încăpătoare, pentru adunare. Venind și părintele Ioan Cojan din Mărgirești și făcând aghiasmă pentru curățirea localului, după sfintire a vorbit foarte frumos despre Oastea Domnului. Fiind multă lume nedumerită despre asta, acum s'a luminat.

Satul e mic, dar — cărciumi am avut trei! Cu ajutorul Domnului ne-am luptat împreună cu părintele Cojan și le-am îndepărtat; nu ne mai trebuie nici o cărciumă. Satul fiind mic, era drept numai pentru o cărciumă, și erau trei, dintre cari unul era jidă. Din pricina acestuia nu putea trăi un român cărciumar, căci el dădea zeci de mii în folosul comunei, numai să rămână tot el! Noi văzând aşa, ne-am hotărât că nu ne mai trebuie cărciumă de loc! Si căpătând 153 de iscălituri, le-am înaintat la prefectură și s'a întărit ca să nu mai fie cărciumă, în satul Stănești dela 1 Aprilie

încoło. Sfinția Sa fiind Președintele Consiliului județean și ca conducător al Oastei Domnului ne încurajiază foarte mult prin venirea Sf. Sale în mijlocul nostru. Duminecă 15 Martie a venit iarăși predicând despre cum trebuie creștinul să se mărturisească, despre sf. Impărtășanie și despre adevărată rugăciune. Adunarea s'a deschis cu Impărate Ceresc. Apoi a cetit fratele Ioan E. Bostan din Băhnăseni și fratele Ioan Neamțu și au tâlcuit din Scripturi. S'a cântat. A mai cetit și fratele cântăreț Nec. N. Adăscăliță din com. Lucăcești; — iară cântări și încheere frumoasă. Oamenii s'au dus foarte mulțumiți în sufletele lor.

Toader Cazacu, ostaș.

Din Poiana Mărului.

— Un început mult făgăduitor. —

In Comuna noastră Poiana Mărului (j. Brașov) începuseră a se lăti sectarii. Subscrисul cantor m'am pus în înțelegere cu buni păstorii sufletești Preoții Moise Micu și Aron Gogonia, și în Dumineca lăsatului de Brânză am ținut în Biserică o predică despre calea greșită pe care apucă sectari. Li-am vorbit de puterea sf. Cruci, de sf. Cuminătura, de Biserică și de Preoții, li-am arătat că toate taine mari și sfinte sunt lăpădate de sectari. Apoi am vorbit despre Oastea Domnului și ce foloase sufletești aduce ea. Si am recrutat în acea zi cincisprezece ostași!

— In Dumineca ortodoxă părintele Gogonia, a spus o predică mișcătoare și, după terminarea sf. Liturgiei, s'a pus piatra fundamentală a Oastei Domnului, ținându-se întâia adunare cu program: cu cântări, rugăciuni și vorbiri, versuri anume întocmite și pe înțelesul ușor al tuturora, — și aşa de mult a plăcut, încât sau mai scris cincisprezece ostași și ostașe. Iar în Dumineca a treia din post, după terminarea sf. Liturgiei, preotul Moise Micu a spus o predică frumoasă și am făcut constituirea alegând ca Președinte activ pe preotul Moise Micu și ca Președinte de onoare pe preotul Aron Gogonea, ca vice-președinte Ioan C. Gogonia, cântăreț suplinitor, iar ca secretar am rămas subsemnatul:

Ioan Flanjia, cântăreț.

Din Batiz.

Printre ostașii din părțile Simeriei, mișcarea pentru Oastea Domnului, e destul de îmbucurătoare. Afară de adunările lor, se cercetează bucurosunii dintr'un sat, cu alții din alt sat. Si par că toată bucuria le e mai deplină văzându-se mai mulți împreună. Așa au mers la 19 Februarie ostașii din Simeria-veche la Tâmpa, și s'au adunat în școală și au avut bucurie sufletească.

În Dumineca lăsatului de brânză ostașii și frații din Tâmpa, Călan și Simeria-veche, au venit la Batiz, înălțând sărbătoarea sufletească prin mergerea lor cu toții la sf. biserică, unde părintele paroh a dat vœ

ostașilor să cânte la priceaznă, și întâmplându-se pe aici și fratele călător Opris, l'a lăsat să vorbească credincioșilor lucruri de bună îndrumare sufletească și de credință. După masă toți ostașii și popor mult s'au adunat în școală și a fost iară bun prilej de adâncire în gândiri despre calea măntuirii sufletești. — În 24 Februarie ostașii din Simeria-veche au cercetat pe cei din Tâmpa. Aci, adunați la un loc, au plecat la biserică în rânduri de câte 4, toți cu sălcuțe înflorite în mâni. După sf. slujbă, părintele Laslău a dat voie Oastei să rămână și să cânte încă în biserică. Sfinția Sa a vorbit frumos despre Oastea Domnului, ca mișcare de Dumnezeu însuflată; s'au cântat cântări dulci și fr. Opris a vorbit și dânsul poporului.

În Biscarea, sectarii au cam sporit; în 24 Februarie s'a ținut adunare, la care părintele a arătat celor doritori de măngăeri sufletești, că le pot găsi foarte bine în »Oastea Domnului« și a stăruit a se înscrie toți cei dornici, în această mișcare, și a nu rătaci după tulburătorii sfintei biserici. — În 27 Februarie la învățarea părintelui Samoilescu, am fost mai mulți ostași din comunele vecine la Petreni; ne-am dus, a avut loc o foarte înlătătoare adunare cu vorbiri și cântări și îndemnuri bune. — În zilele 1, 2 și 3 Martie s'a ținut școală cu frații din Tâmpa, Simeria și Batiz.

Peste tot, mișcarea de măngăere a sufletelor, e foarte doarită de popor și el aleargă la adunările Oastei, ca cerbul însetat ce caută izvor de stămpărare a setei lui. — Cei ce o slujesc cu credință și vrednicie, lucru plăcut Domnului săvârșesc. George Muntean, ostaș Batiz.

În Oaste au mai intrat:

Din Tufani din vale (j. Teleorman): Ilie T. Sindic.

Din Colțea (jud. Brăila): Marin Șt. Cioranu, cântăreț și soția Tinca și fica Aneta, Anghelina L. Sandu, N. S. Cioranu.

Din Barcia (j. Tecuci): Anghel Soare.

Din Bâlca (jud. Putna): Ion St. Drăgan, Nic. Gh. Baștie. — Din Blăjeni-Grosuri (j. Hunedoara): Furdui Dumitru.

Din Poiana Mărului (j. Brașov): Moise Micu, preot și președinte activ; Aron Gogonia, preot președinte de onoare; Ioan C. Gogonia vice-președinte, Ioan Flanjia secretar, George Bălan, Maria Micu n. Zorca preoteasă, Elena Gogonia preoteasă, George Turtuba, Neculai Oana, Vergina Oana, Iosif Flanjia, George Drăgoi, George C. Flanjia, Iosif Gogonia, George P. Cicoiu, Maria Enescu, George M. Frențiu, și soția Maria, Ioan Manjina, Neculai Corca, Maria Dobrescu, Ioan Ursu, Ioan Berloiu, Zarof Ciapa, George Cabal, Ioan Iosif Gogonia, Ioan Grapa, Ana Grapa, Andrei Grapa, Maria Flanjia, Maria G. Dobrescu, Ioan Dobrescu, Neculai C. Gogonia, și Maria I. R. Neculoiu.

Din Turcenii de Jos (j. Gorj): Constantin Catrinescu și Ana Catrinescu.